

Velniukas Pinčiukas ir maistas

Rugsėjo 20 dieną džiaugsmingai atidarėme jau ketvirtąjį **Lituanistinio darželio „Ratas“** sezoną. Pradėjome antruosius mokslo metus. Šį sekmadienį į „Ratą“ susirinko jo branduolys, šeši vaikai, kurie, galima sakyti, ir įkūrė darželį. Kitose pamokėlose turėtų prisijungti dar du. „Rato“ kompanija visuomet buvo vyriška, turime tik dvi mergaites, bet kokias! Ugnė per visus pusantrų darželio gyvavimo metų nepraleido nė vienos pamokėlės! Marijona iki šiol buvo vienintelė darželio lankytoja, kuri užsispyrusiai kalbėjo tik prancūziškai. Ji darželyje puikiai viską suprato, aktyviai dalyvaudavo žaidimuose ir visuose užsiėmimuose, dainuodavo daugiau judesiais, tačiau į klausimus atsakinėdavo prancūziškai. Todėl net aš užėmė, kai paklausus kas pavaizduota paveikslėlyje, ji užtikrintai atsakė: „žvirblis“, o pradėjus žiūrėti filmą apie Pinčiuką tarė: „aš jau šitą mačiau pas močiutę.“ Tai, žinoma, ne tiek darželio, kiek Marijonos mamos, kuri užsispyrusiai su Marijona kalbėjo lietuviškai ketverius metus, nuopelnas. Tačiau tai vistiek suteikia įkvėpimo toliau tęsti darželio veiklą.

Šiomet šiek tiek keičiasi „Rato“ veiklos organizavimas. Nuo šiol pamokėles vesiu ne aš viena, o visi norintys tėveliai pakaitomis. Tikimės, kad taip užtikrinsime įvairesnę ir įdomesnę „mokymosi programą“. Pirmąją pamokėlę tėvelių prašymu pradėjome skaičiuote „Skrido oro lėktuvėlis“. Išrinktasis vaikas iš gausybės paveikslėlių rinkosi jam labiausiai patikusį ir lipdė jį ant lentos. Kiekvienas paveikslėlis vaizdavo kokį nors mūsų mokamos dainos ar žaidimo motyvą. Paveikslėliai mums buvo kaip siūlymai dainuoti tą ar kitą dainelę. Prisiminėme jau seniai nekartotą, o kai kuriems ir visai negirdėtą „Čia ranka, čia kita“, mokėmės naują žaidimą „Klausė žvirblis čiulbuonėlis“ ir deklamavome „Mano batai buvo du“.

Paratavę susikaupėme kiek baisokai pamokėlei, mat kalbėjomės apie velnius. Pamatę iš medžio drožinėtą velniuką kai kurie vaikai susigūžė, kai kurie prapliupo juoktis. Vaikai puikiai žinojo, kad tai velnias, jį pažino iš ragų, nors ne visi žinojo, kad velniai turi dar ir uodegas bei kanopas. Robertas visiems pranešė, kad velnias gyvena po žeme, ten kur ugnis. Į klausimą, ką velnias gali padaryti niekas nesuskubo atsakyti, todėl pasitelkėme Arūno Žebriūno filmą pagal Vjačeslavo Ganelino muziką „Velnio nuotaka“. Paskaitėme filmo epigrafą: „Kartą angelai nusidėjo Dievui, ir tada iš dangaus tris dienas snigo velniais. Velnių buvo pilni ežerai, o katrieji pateko ant žemės, tad tie lindo in žmones. Iš lietuvių sakmių.“ Žiūrėjome tik dvi, bet iškalbingas ištraukas. Pirmojoje Baltaragis prūde sužvejojo Pinčiuką ir parsivilko jį namo, antrojoje – Pinčiukas kėlė velniavą Girdvainiui važiuojant pas Jurgą pirštis. Pamatėme, kad su velniu – ne juokai, bet išsiaiškinom, kad Jurgai su Girdvainiu viskas baigėsi gerai, jie susituokė, o Pinčiukas buvo nugrūstas į pragarą, iš kur daugiau nepasirodė.

Velnius palikę ramybėje, toliau ėmėmės kur kas žemiškesnės veiklos. Taip pat tėvelių prašymu žaidėme žaidimą „Valgoma nevalgoma“. Vaikai greitai suvokė principą ir puikiai smaginosi. Tuomet išsidalinome po lapą popieriaus su pavaizduotais valgančiais vaikais ir tekstu apie tai, ką jie valgo. Tekste buvo praleistų žodžių, kuriuos vaikai turėjo surasti, o radę juos spaudeliu pažymėti. Net gražu buvo žiūrėti kaip susikaupę vaikai dirbo, kaip džiaugėsi savo darbo rezultatais! Ar žinote, kad špinatai stiprina raumenis, o morkos gerina akis? „Rato“ vaikai jau žino!